

ŠESTÁK

oddílový časopis 6. koedukovaného oddílu a 6. oldskautského klubu Junáka – českého skauta v Kateřinicích

číslo **166** vydáno pro vnitřní potřebu 2.6.2025, nákladem 50 výtisků

20.4.2025 - v kaňonu řeky Tara

www.SESTKA.eu

www.OLDSKAUTI.cz

Oddílová Rada

Příslloví v záhlaví stránek tohoto ŠESTÁKU jsou čerpány z židovské moudrosti : -)

Dubnové a květnové víkendové bourání staré konstrukce táborové kuchyně a začátek stavby nové vyšlo zatím na 54 000 Kč.

Irča připravila žádost o grant pro "neorganizovanou mládež" TRADIČNĚ A PŘECE JINAK - Parawesterniáda a Tajemství lesa a její **žádost o 58100 Kč byla schválena**.

Dazul připravil obdobnou žádost PADDLEBOARDVÝ DEN (v Kateřinicích a Ratiboři), ale jeho **žádost o 58800 Kč schválena nebyla** - nemusíme tedy zorganizovat a zrealizovat uvažované akce, které jsme chtěli mimo jiné nabídnout školám v Ratiboři a Kateřinicích - ale taky nepořídíme paddleboardy, které jsme chtěli taky využít na prázdninovou RS miniexpedici.

Horka má "čekatelky" - o třech víkendech v únoru a březnu píše v tomto ŠESTÁKU. A taky už má řidičák!

V době, kdy vychází tento ŠESTÁK by měla být šestičlenná skupina RS (Jirka, Uhlík, Mik, Bebi, Horka) OS (Dazul) ze ŠESTKY na desetidenní EXPEDICI - přechodu pohoří "Serra de Tramuntana" na ostrově Mallorca (1.-10.6.2025).

ŠPACÍRU 2025 (100 km za 24 hodin), který i letos startoval od SKAUTSKÉHO DOMU na Vsetíně, se účastnila Danko (6.OS), která vyrazila první a taky mamka Julči a Alice - Olinka (ta už loni úspěšně ŠPACÍR zvládla). Kdo ŠPACÍR alespoň jednou nezkusil, nedokáže náležitě ohodnotit ani odvahu se postavit na start. Většina lidí o ŠPACÍRU mluví, ale nikdy se k němu neodhodlá.

Podle aktuálních informací by mělo na **PUŤÁK** vyrazit 9 lidí a na stálý tábor 29 členů. Doufejme, že nedojde k žádným změnám.

Oddílovou **pokladnu** přebrala po Ditě Horka. Irča zřídila mailovou adresu **6pokladna@gmail.com**. Na tento mail posílejte VŠECHNY doklady, které nakoupíte pro oddíl či jinou oddílovou akci. K tomuto mailu bude mít přístup Horka a Irča (zatím). Doklad, který máte ode Irči schválené, stačí vyfotit nebo naskenovat a poslat mailem. Horka si bude kontrolovat a **bez poslání a schválení nebude placen**. Doporučuju hned po koupi vyfotit a poslat, pak hrozí minimální možnost ztráty.

Na **Memoriálu Šedého vlka** 12.4.2025 se za vsetínské středisko účastnila hlídka z ŠESTKY, která vybojovala 3. místo.

Středisková rada 19.5.2025 schválila ŠESTCE "... další **peníze na stavění táborové kuchyně** (40.000 Kč). Tábořiště bude finančně střediskové - dokud se nesplatí po středisku požadovaná částka momentálně cca 40 000 Kč"

Tyto peníze (40 000 Kč), včetně oddílových, už jsou v podstatě vyčerpané - pořídili jsme za ně trámy, beton, ztracené bednění, vruty a desky - které sice nevystačí na celou KUCHYNI, ale měly by umožnit zakrytí stavby, aby do ní nepršelo.

Budeme-li dělat letos v KUCHYNI i podlahu z fošen (dalších cca 30.000 Kč bez DPH), nezbyde nám než si na to půjčit, nebo požádat OÚ Kateřinice a Ratiboř o mimořádnou finanční pomoc (z Ratiboře máme neoficiální příslib).

Za ŠESTKU jsme připravili **střediskovou vývěsku před MěÚ Vsetín** - s retrospektivními fotkami z PARAWESTERNIÁD a pozvánkou na DĚTSKÝ DEN V BŘEZINÁCH.

Mimo oddílový plán akcí na rok 2024-25, se uskuteční navíc ještě jeden pracovní víkend na postavení táborové kuchyně na tábořišti ŠESTKY u Budišova nad Budišovkou **7.-8.6.2025** - budeme rádi i za jednodenní pomoc rodičů. V plánu je dokončit stavbu kostry kuchyně, včetně krovů (z kulatiny).

SLOVO VŮDKYNĚ

(Irča) Všechny moc zdravím!

Blíží se nám tábor, největší oddílová událost. Přihlášených máme 29 dětí, což je plná kapacita. Ještě však **chybí některé platby za tábor**, prosím o doplacení – termín již uplynul. Děkuji

Tábor bude **tématický, Středozem - HOBIT**. Kostýmy nemusíte nijak moc hrotit, děti je stejně zašpiní a v zápalu bojů i roztrhnou. Stačí opravdu něco jednoduchého. Součástí tohoto čísla je i návod, jak by mohly vypadat.

Na táboře budeme chystat program na další skautský rok, určitě se ke všem dostane v dalších číslech Šestáka, abyste si jej mohli **zapsat do kalendářů a plánovat podle toho své rodinné a jiné aktivity**.

Jsem nesmírně vděčná všem, kteří si udělali v průběhů 2 víkendů čas a velkou či i jen malou měrou přispěli k naší velké akci **NOVÁ KUCHYŇ NA TÁBOŘE**. Je to projekt, který nám vydrží dalších minimálně 10 let (pevně v to doufám). Práce se, i přes usilovnou snahu a počasí navzdory, nepodařilo plně dokončit, proto prosíme ještě o 2 pracovní víkendy 7. - 8. června a 21. - 22. června. Víím, že pro všechny je náročné skloubit práci, rodinu a ještě pomoc skautům. Věřte, že pro nás, kteří se zcela zdarma věnujeme Vaším dětem na schůzkách, týden co týden po celý rok připravujeme akce a výpravy, o táboře nemluvě – také v plném pracovním procesu a s rodinami – je to také velmi náročné. A tak opět „ošídíme“ své rodiny a „obětujeme“ volný víkend a jdeme udělat, co je potřeba, pro bezpečnost a větší komfort dětí na táboře.. Děkujeme, že do toho jdete s námi.

Další velkou akcí, kterou se nám podařilo úspěšně zorganizovat ve spolupráci s obcí Kateřinice byl **DĚTSKÝ DEN**. Hodně z Vás jsem potkala, s některými i prohodila pár slov. Je to poměrně prestižní akce, na které můžeme ukázat sílu našeho oddílu široké veřejnosti. Proto moc děkuji členům oddílu – jmenovitě Jirkovi, Ondrovi, Uhlíkovi, Pepovi, Lišce, Nikovi, Lucce, Valči, Nele, Radce, Hanny a sobě - za skvělou reprezentaci naší Šestky, za bezva atmosféru a pomoc s chystáním i úklidem a zároveň ape-luji na ostatní, aby se trochu zamysleli.

V roce 2027 se koná 26th World Scout Jamboree Poland 2027 – **Světové setkání skautů v Polsku**. Přihlašování již začalo a věřím, že všichni, kteří by rádi jeli se tam také dostanou. Budeme jim v jejich případné cestě nápomocni. Před 3 lety se za náš oddíl účastnil Jamboree v Jižní Korei Jirka, Verik a Pepa. Děkujeme za reprezentaci.

Již několik let máme k dispozici skautskou **aplikaci Levitio**. Je to nástroj pro vedoucí oddílů k lepší organizaci času, vedení skautské agendy a také k lepší komunikaci s rodiči a členy. My ji zatím moc nevyužívali, nějak nebyl čas se v tom učit pracovat. Ale to bych chtěla změnit. Protože nám to opravdu ve finále čas ušetří. Proto Vám občas budou chodit maily z tohoto portálu, pozvánky na akce jak oddílové, tak družinové. Vy můžete velmi jednoduše na mail odpovědět, nebo jen přihlásit či omluvit dítě z akce. Budou vám přes tuto aplikaci chodit maily s informacemi. Pro Vás to možná bude také jednodušší – vše bude na jednom místě. Veškeré tyto zprávy budou chodit na mail, který jste uvedli do přihlášky při přijetí dítěte do oddílu. Pokud máte změnu mailu, prosím, nahlaste nám to, ať nepřijdete o informace.

(Radek) Tábor se blíží milovými kroky a s táborem se blíží i celotaborová etapová hra ...
Letos nás zavede do Středozemě do časů trpaslíků, elfů, lidí, čarodějů, zákeřných skřetů a dalších posluhovačů temného pána Saurona.

Etapovka má název **Hobit**. Podstoupíte dalekou cestu s Torinem Pavézou k Osamělé hoře do království pod horou, aby jste si vzali, co vám právem patří.... Váš domov, poklad a Králův kle-not Arcikam.... Ale cesta to bude daleká, plná nástrah a překážek....

Pro dokreslení etapovky vás vyzývám, aby jste si **zhotovili kostýmy**, které nám dopomohou k tomu, aby nás etapovka více pohltila a více bavila....

Pro inspiraci posílám několik obrázků.

Váš šedý skřet AZOG

Zemřel Zet - Miloš Zapletal

(Dazul) Zet – Miloš Zapletal (* 13. ledna 1930 v Prostějově +8.5.2025 v Liberci) byl renesanční člověk, který jako spisovatel, redaktor či pedagog pozitivně ovlivnil desetitisíce mladých lidí.

V roce 2013 při přebírání ceny „Za úsilí o nápravu věcí lidských“ Nadace Pangea pronesl: „...**Snážil jsem se přispět k tomu, oč šlo zakladatelům skautingu. Aby se podařilo vychovat alespoň dvě tři procenta slušných, poctivých, pracovitých lidí, kteří jsou ochotni dělat něco pro druhé, aniž hned natahují ruku, co za to dostanou.**...“

Jeho PRÁZDNINY POD STANEM, SEDMIČKU, OSTROV PŘÁTELSTVÍ, STEZKU ODVAHY (tu asi nejvíc), LOVCE HVĚZD, ... jsem doslova hlтал a opravdu jsem si tehdy myslel (a se mnou i ostatní kluci z našeho oddílu), že když nemůže Jaroslav Foglar vydávat knížky pod svým jménem, zvolil si pseudonym Miloš Zapletal. Později, když se Katovi podařilo (ještě za komančů) z nakladatelství získat Zetovu adresu, zvali jsme jej na besedu s jeho čtenáři. Odepsal diplomaticky, že na besedy se čtenáři nejezdí. Později jsem pochopil proč, ale chápali jsme to i tehdy.

O mnoho let později mne neskutečně potěšila Zetova důvěra, když mi nejprve poslal kapitolu popisující JEDENÁCTÝ DEN – pondělí 9. února – Ježibabka – Zbojníci z rukopisu CVOCI s tím, abych mu udělal korekturu v použitém „nářečí“ a později i celý rukopis k připomínkování (samozřejmě, že jej nechal před vydáním číst více šťastlivcům). Jeden výtisk (o pár let později vydané) knihy s jeho věnováním mne těší obzvláště.

Allah – Vladislav Raška v (dnes již nedostupné sedmdesátšestistránkové) publikaci MILOŠ ZAPLETAL – PERSONÁLNÍ BIBLIOGRAFIE NEPERIODICKÝCH PUBLIKACÍ (r.v. 2012) na straně 55 píše: "Tato bibliografie zachycuje **100 položek literárního díla MZ**, z toho je 55 vlastních vydaných publikací, 20 knih překladů a dalších 10, na nichž se podílel jako editor; rozdíl činí nerealizované či teprve připravované rukopisy apod. Samozřejmě vůbec nejde o nějaké statistické součty. Kvantita ještě sama o sobě nic neznamena. O kvalitě tohoto díla si snadno každý vytvoří vlastní úsudek. Nicméně i z tohoto běžného

ho přehledu je patrné, že jde o dílo úctyhodné. Znáám snad jen jednoho tak pracovitého člověka – Aloise Musila, světoznámého orientalistu; jednu z jeho knih – The Manners and Customs of the Rwala Bedouins – použil MZ při práci na Velké encyklopedii her. Nepřekvapí proto poznámka Miloslava Nevrlého: „Vedle Miloše si člověk musí připadat jako snivý a neužitečný zajordánský povaleč.“

A jak to vidí náš autor? „**Vypadá to šíleně rozsáhle, ale když si vynásobíš šedesát let krát jedna stránka denně, vyjde ti na 20.000 stran. Což je sto knih po dvou set stranách. Z tohoto úhlu pohledu to není tak ohromující.**“

Načti si tento QR kód a podívej se na VIDEOKLIP, který jsme s ŠESTKOU nahráli, nazpívali, natočili a sestříhali k Zetovým 84. narozeninám

(Dazul) Mimo rodičů měl na utváření mé hodnotové orientace největší vliv bezesporu právě Miloš. Zet byl prvním z mých „guru“. Řekne-li se renesanční člověk, vybavím si Miloše a až poté Leonarda. Dokazoval mi, že lze praktický život žít, aniž by se člověk musel vzdávat svých ideálů. Neznám mnoho lidí, kteří tak opravdově zasvětili svůj život výchově, hrám a pomoci mladým lidem najít správnou cestu.

Poprvé jsem se s Milošem setkal jako třináctiletý kluk, skrze jeho knihu PRÁZDNINY POD STANEM. Tak mě uchvátila, že jsem tehdy vážně zvažoval, že ji do veřejné dětské knihovny na Vsetíně nevrátím. Za Zetovy „VÝPRAVY ZA DOBRODRUŽSTVÍM“ jsem ani na okamžik nezaváhal dát v jihlavském knihkupectví svůj měsíční žold vojína armády ČSSR. A byla to má nejlepší investice, kterou jsem během těch dvou let udělal. Knížka mi pomáhala nejen přežít, aniž bych se musel sám před sebou stydět, ale stejně tak mi pomohla nepromarnit jinak naprosto ztracený čas.

Když se nám podařilo z nakladatelství Albatros získat Milošovu adresu a zvali jsme jej na besedu s jeho čtenáři, slušně odmítl. Až později jsem poznal, že Epikúrovo „**Žij skrytě!**“ praktikoval Miloš celý svůj život. Mimo jiné třeba odmítl udělené nejvyšší české skautské vyznamenání ŘÁD STŘÍBRNÉHO VLKA i členství ve SVOJSÍKOVĚ ODDÍLU přesto, že je bez diskuze **jednou z postav, která ovlivnila generace a bez nadsázky mohu říct, že zachránila český skauting pro budoucnost**. Myslím si, že jsem ve svém životě nepotkal tak neuvěřitelně skromného člověka, který pochyboval o praktickém dopadu svého celoživotního díla spisovatele i pedagoga.

Osobně jsem Zeta potkal až 21. srpna 1992 v Krkonoších na Beníškách. On a jeho přátelé z KRUHU, kteří tehdy roverský kurs FONS organizovali, mi pozitivně a zásadně ovlivnili další život (a to i přesto, že jsem byl „už dvakrát v Rusku“, ženatý a radoval se z prvorozeného syna). Mé tehdejší pochybnosti, zda má moje práce s oddílem a další aktivity v rámci skautingu „smysl“, tohle osudové setkání pohřbilo definitivně. Od té doby jsem už nezapochyboval.

Byl to dar od Pána Boha, že **uměl vybudovat, rozběhnout a nechat samovolně běžet něco takového jako jsou kursy FONS – prošlo jimi do dnešních dnů 1500 účastníků** – kteří jsou jakýmsi „výběrem z hroznů“ ve skautském světě. Většina lidí, kteří poslední dekády zásadně a pozitivně ovlivňovali chod Junáka, prošli kursy FONS, které Zet inicioval. Stejně jako jeho vzor Jaroslav Foglar, nikdy nekandidoval do funkcí v Junáku, ale přesto jej dokázal pozitivně měnit jako málokdo jiný. **I díky Milošovi je junák u nás tak populární**, a z té životaschopnosti skautingu musí mít Miloš obrovskou radost.

Jak trefně napsal jeho přítel Míla Nevrlý – „**Vedle Miloše si člověk musí připadat jako snivý a neužitečný zajordánský povaleč.**“ I proto jsem při jedné z návštěv podlehl Zetově přání dát dohromady ještě jednu knihu. Měla by pomoci vůdcům skautských oddílů, kteří jsou páteří našeho hnutí. Odvážel jsem si tehdy z Liberce více než 200 stran jeho poznámek, které si během let pořídil a odkazy na pasáže v jeho více než 55 vydaných knihách a publikacích. Mrzí mne, že jsme ji nestihli připravit ještě na jeho pozemské pouti. Zatím je to vůči němu můj neuhrazený dluh, ale je mi velkou ctí pracovat na jeho splacení.

Starosta Junáka José, který je jedním z nekončící řady těch, které Miloš v životě ovlivnil napsal: „Odešel další velikán českého skautingu, který pomohl formovat jeho tvář, **aniž by kdy potřeboval stát v popředí**. Miloši, děkujeme za vše, co jsi pro skauting udělal, i za dopady Tvých činů, které formovaly tisíce vůdců a vůdkyň oddílů – NEJEN v Junáku – českém skautu, ale i v dalších organizacích. Pro všechny z nás, kteří jsme Tě znali, bylo ctí a radostí se s Tebou setkat, inspirovat se a spolupracovat na zlepšování světa. **Světa, který díky Tobě je lepším**. Děkujeme.“

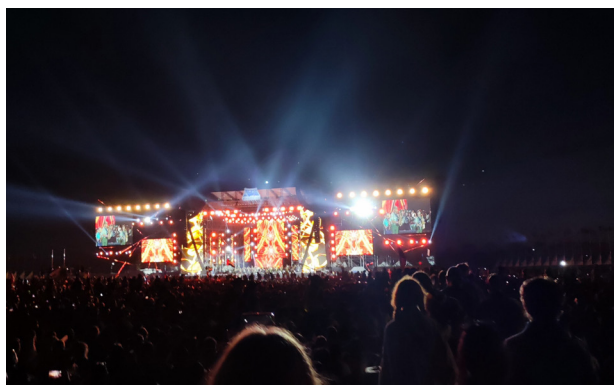

Již několik let nahrazuje tato stálá rubrika kroniku ŠESTKY. Zde máme snahu zachytit téměř každou akci, která se v oddíle udála - očima těch, kteří měli potřebu se o své zážitky s vámi podělit.

WSJ v Jižní Koreji 31.7.-17.8.2023

(Pepa - Poleva) **Cesta.** Je odpoledne před tím velkým dnem. Vše, co si беру s sebou, mám vyskládané na posteli, hezky seřazené, asi padesátkrát překontrolované dle seznamu. Večer už mám vše sbaleno – krosnu i kontingentní batoh, jako příruční zavazadlo. Jdu spát a nemůžu usnout, mám z toho všeho takový divný pocit, touto dobou zítra už budeme v Koreji. Ráno vstávám jako obvykle, po chvíli se už loučím s rodinou a sedám do auta. Po cestě ještě nabíráme v Raťáku Verika a vysedáme v Jablůnce. Přestup v Hranicích a jsme v Brně. Ve Vaňkovce kupuju červenou pásku na označení batohů a fixky na textil, dáváme si zmrzku v UGO a pomalu vycházíme směr místo srazu. Má to být nějaká curlingová hala, akorát nemáme tušení, kde přesně je. Na dané adrese je jen nějaké staveníště, a tak to celé obcházíme. Nakonec vidíme skupinku skautů za velkou halou, a tak víme, že jsme dobře. Následuje bus do Vídně, na letišti procházíme velkou halou, rovnou k check inu Korean air. Na ceduli zjišťuju,

že jediná zakázaná věc, co převážím jsou radioizotopy, no nevádí. Obalujeme batohy strečkou a značíme červenou páskou. Dostáváme palubní lístky, a k naší velké radosti sedíme s Veríkem vedle sebe, takže maximální spokojenost. Sice prostřední řada, ale to nějak půjde. Následně procházíme pasovou kontrolou, potom odevzdáváme odbavené bágly, pak ještě skener a kontrola příručních. Tady asi jen vtipná příhoda, když Veríka požádala paní u pásu, aby si sundala i mikinu, tak si rozepla zip, že si ji sundá. Akorát zapomněla, že pod tím nic nemá.. :D Teď už jen čekáme na odlet, máme rozchod a objevujeme nekonečně dlouhé letištní haly, plné obchodů, stánků, lidí, pilotů atd.. Obdivujeme přistávající a vzlétající letadla, taktéž velká, odstavená letadla. Je čas srazu, jedeme po jezdících schodech ke gatce, procházíme tunelem a už nás zdraví dvě nastoupené korejské letušky. Usedáme a asi po dvaceti minutách popojíždění a postávání konečně vzlétáme. Divný pocit, a zároveň cítím, jak mi strašně zalehá v uších, takže žvýkám jen co to jde.

Desetihodinová cesta byla úmorná, na rozdíl od Veríka a ostatních jsem vůbec nespál. Zhlédli jsme nějaká korejská videa, dostali dvakrát (nebo třikrát?) najíst, hezky se o nás starali. Z Vídně jsme odlétali v 11 ráno, nemám pojem o čase, ale zase je ráno. Na letišti jsem netrpělivě očekával svůj bágl a už ho vidím, radostné shledání to bylo. Obsadili jsme dobrou plochu haly a při krátkém rozchodu si nakoupili první korejské jídlo, protože jsme už měli celkem hlad. Kupili jsme oni-giri (takový rýžový trojúhelníček) a bublinkové pití. Po dlouhém čekání se dozvídáme, že dneska ještě nemůžeme na site, a tak že nám zajistili náhradní ubytování na nějaké univerzitě na kraji Soulu. Bylo rozhodnuto, že pojedeme veřejnou dopravou. Nejdřív jsme jeli metrem, a zabrali jsme asi většinu toho vlaku. Poprvé jsem zažil asi hodinu a půl dlouhou jízdu metrem. Chvilí po povrchu, chvilí pod zemí, míjeli jsme obří mrakodrapy, mosty, řeky... Vystupujem na Soul main station a poprvé vcházíme do tohoto obrovského, neuvěřitelného, všude svítícího města. Kolem vysoké budovy, zářící nápisy, spousta lidí. Každý jsme nafasovali kartičku na MHD, tady to prý jinak platit nejde. Čekáme na bus, každých asi 30 sekund přijede, nabere lidi a hned odjede nějaký bus. Tady to nefunguje jak u nás, zde mají jen jeden pruh a stojí tady asi vždy 5 busů za sebou, s tím, že každý max minutu. Přijíždí bus s naším číslem, než do něho všichni vlezli tak se za ním udělala dlouhá kolona dalších busů a všeci troubí, asi jsme jim trochu bloklí dopravu :D. Tahle cesta trvala taky přes hodinu a půl, to už jsme všeci vytuhli a většinu cesty jedem už za tmy. Padá mi hlava z únavy, venku vidím míhající se neonové nápisy, sem

tam autobus totálně nadskočí, sem tam zase dupne na brzdu, ale všeci víceméně spíme. Řidič neuměl vůbec anglicky, a tak domluva tam vepředu byla často vtipná. Konečně vysedáme na zastávce, vystupuju a hned cítím na těle ten horký, vlhký vzduch. Všude řvou cikády. Jdeme se ubytovat na tu univerzitu, jsem na pokoji s Alexem. Hezké pokoje, přes rok to prý jsou koleje. Jsem totálně na šrot. Všichni chceme jít spát, ale máme hlad, večere prý přijede do hodiny.

Řekli v 10, teď je 1 hodina ráno a po třech hodinách ležení na posteli a polospánku si konečně dávám tu čínskou polévku. Je hodně ostrá, musím to pořád zapíjet vodou, ale mám hlad, takže nakonec sním všecko. A jde se spát. Ráno nastupujeme do autobusů, které nás vezmou na letiště. Odtud už nás svezou jambo-busy rovnou na site. Jedeme pořád dál a dál na jih, nakonec se městská krajina mění ve venkov, míváme pole, domky a farmy. A už je to tady, vidíme kus situ a moře, taky velké parkoviště plné autobusů, nápisy: Welcome to jamboree!, a tak podobně. Někde na té cestě zastavujeme a vystupujem z autobusu. První čeho si všímám je, že je všude písek. Vytahujem bágly a Smurf nás jde nahlásit. Když čekáme ve stínu pod stanem, rozhlížím se a zjišťuju, že je to tady celé vlastně jedna placka z písku se stany na ní. Ani jeden strom v dohlednu. Jdeme do našeho Japchae campu, kde se zdravíme s ostatními z našeho jamoddílu. Mezi nimi také s Jirkou, Pingu a Gabkou, kteří tvoří zbytek naší vsetínské jambo-skupiny.

Bear Grylls. Po rychlém ubytování (hození si věcí do stanu) jdeme s Veríkem na průzkum okolí. Procházíme kolem jednoho ze zelených tunelů a zpoza něj, na kraji tunelu, vidím hlouček lidí, vepředu je kamera a někdo mluví anglicky. V moment, co vidím člověka před kamerou, mi to dochází. Srdce mi začíná bít rychleji a šokovaným tónem hlasu říkám Veríkovi: „Tyjo, Veríku, to je BEAR GRYLLES!“ Hnedka si říkáme, že s ním musíme dát fotku. Mezitím jde naproti i zbytek naší patroly, říkáme jim o aktuální situaci. Tak tam všichni čekáme, až Bear dokončí svůj výstup, a v moment, co jde pryč, se na něho vrháme. Děláme pár fotek, loučí se s námi a rychlým krokem nasedá do černého auta s tmavými skly, odjíždí pryč. Protože mezitím co jsme se s ním fotili, už si toho začali všimnat i ostatní a za chvíli by tam byl asi slušný shluk lidí.

Večer následoval naprosto epický zahajovací ceremoniál, šli jsme tam v dlouhých zástupech lidí, několika kilometroví hadi v krojích se táhli od hlavního stage na všechny směry. To 43 tisíc lidí šlo na ceremoniál. Když jsme tam teda všeci byli usazeni, na trávě před obřím pódiem, všecko to začalo. Nepamatuju si, jak to

šlo po sobě, tak to popíšu tak nějak náhodně. Na začátku byla spousta proslovů, třeba od korejského prezidenta, nebo šéfa WOSMu a hodně dalších lidí. Jediný projev, co jsem hltal byl samozřejmě Beara Gryllse, ostatní ale taky supr. Následovalo vystoupení několik K-pop skupin, korejských tanečnic... Poté byla dronová show, která byla úchvatná, také ohňostroj proběhl.

První dny. Následující dny probíhaly zajímavě, protože bylo fakt horko a my si ještě úplně nezvykli na místní klima. Každý den probíhal tak, že jsem se ráno vzbudil kolem 6. - 7. hodiny, vzal jsem si ručník a šel se osprchovat. Po cestě ze sprchy jsem na sebe klasicky nalepil všechen písek, takže to nebylo moc platné. Protože můj sprcháč zůstal někde doma, umýval jsem se pochybným korejským mýdlem s příchutí zelené jablko (ten Korejec v obchodě nemluvil anglicky a obal byl jen v korejštině). Takže jsem se vrátil do stanu, kde už se ráno nedalo vydržet, oblékl jsem se (všecko odlehčené a prodyšné, v normálním tričku se tady být nedalo – to bych po hodině ždímal), a vařili jsme snídani. Nevím, zda-li je to korejský zvyk nebo to bylo jen kvůli jamboree, ale měli jsme neobvyklé kombinace jídel a celkově zajímavý jídelníček. Na snídani jsme měli třeba kuře s rýží a chilli omáčkou. K tomu většinou aloe vera drink, protože těch tady byla všude spousta (doslova celé palety). Po cca 2 hodinách poflakování se ve stínu našeho kempového stanu (kde se mj. vařilo, jedlo, trávil čas..) jsme se konečně dokopali k vypravení se, někam. Program nebyl organizovaný, takže jsme si mohli v podstatě dělat, co chceme. Většinou jsme trávili den někde ve stínu tunelů (konstrukce potažená zelenou tkaninou a zasázenými rostlinami, s rozprašovači vody uvnitř), vyměňováním šátek, nášivek, triček a všeho dalšího, kecali jsme s lidmi a užívali si (přežívali) nesnesitelné horko s vlhkostí ...

Dalších devět stran je na www.OLDSKAUTI.cz

14.-15.3.2025 - Jarní družinová výprava ratibořských vlčušek

(Róza) V pátek večer jsme se setkali u klubovny. Vevnitř jsme hráli vyměňování oblečení, potom jsme hráli sumo zápasníky, pak jsme dělali pizzu. Byla moc dobrá. Potom jsme ji snědli a šli jsme se připravit ke spaní. Šli jsme se převlect do pyžama. Potom jsme si šli vyčistit zuby a šli jsme si lehnout. A Pepa nám četl Hoši od Bobří řeky.

(Pavlík) 14. března 2025. Dělali jsme pizzy a hráli jsme vyměňování oblečení. Spali jsme tu.

(Áďa) 15.3.2025 v sobotu jsem šla do klubovny, protože jsem tam nespala, někteří si ještě vyčistili zuby. Mezitím co si šel Pepa zaběhat, tak jsme se s Evičkou nachystali a šli jsme mu naproti a rovnou na Kosiska. Cestou nahoru jsme hráli různé hry a plnili úkoly, například jsme hledali jídlo na oběd. Ale začalo foukat a být zima, tak jsme se snažili udělat oheň křesadlem a mě se to nakonec po dlouhé době podařilo. A tak jsme si opekli alespoň Bertiny maršmelouny, které si vzala s sebou. A potom jsme šli zase do klubovny, tam Pepa a Evička uvařili špagety na oběd a my jsme trénovali na představení pro ně. Potom jsme ho předvedli a Evička nám ukázala něco z gymnastiky. Pak jsme si dali pokřik a šli jsme domů.

4. 4. 2025 - Oddílovka

(Nik) Dnes byla odílovka a hráli jsme to, že si Radek stoupl do prostřed trávníku, a my jsme se měli dostat k němu, ale když na tebe ukázal, tak jsi vypadl. A co bylo vtipné, že Kiky od Bebi byla nesmrtelná, protože Radek na ni třikrát ukázal, a ona hrála dál.

A ještě jsme mněli najít a vyfotit kytky, a pojmenovat je. A náš tým Světlušky a vlčata měl 12 bodů. Vyhráli jsme hru, kdy jsme z jednoho místa na druhé přenášeli barevné papírky bez použití ruk. Asi 10x jsem olízl zem, místo abych vzal papírek, ale to už je jedno. Ještě jsme si říkali něco o svém zdraví. Zpívali jsme Rybičky a další písničky.

(Dazul) Dnešní oddílovku jsem měl organizovat já, a tak jsem se na ni snažil fakt dobře připravit. Snažil jsem se do přípravy zapojit i AI, ale ta je pro tento případ zatím nepoužitelná. Paradoxem je, že mi ve finále příprava oddílovky zabrala násobek času, než ty dvě hodiny, co trvala : -)

Tady jsou alespoň stručně body dnešní oddílovky:

- Zahájení oddílovým pokřikem (5 minut)
- Hra na rozproudění (5 minut) - rozplétání lidského uzlu
- Mapa (20 minut) - nauč se číst v mapě (měřítko, značky a vrstevnice), jak se měnila krajina kolem DBCB od roku 1950 do dneška (letecké mapy), zakresli do mapy kolnu, ohniště a krmelec
- Fotosběr rostlin po družinách (10 minut) - 1 bod za rozkvetkou rostlinu a 1 bod za její správné určení
- O ŠESTÁKU č.165 (10 minut) - co bylo a co nás čeká, distribuce, první číslo vyšlo před čtvrstoletím, ŠESTKA má 28 let!, speciály a expediční knihy. Kdo napíše o dnešní oddílovce?
- Nová píseň (10 minut) - Rybičky (text k nalepení do deníku rozdán)
- Skautské ideály (25 minut) - 8. bod skautského zákona - jak jej chápat, co to znamená v praxi, příběh na zamyšlení
- Zpíváme (5 minut)
- SOS - Nebezpeční lidé (15 minut)- 3 body pro přežití!
- Zpíváme (5 minut)
- Stěhování rybiček (5 minut) - mezidružinová hra s rukami v kapsách a přenášením barevných kariček
- Zpíváme (5 minut)
- Plížení k srnci (5 minut)
- Ukončení oddílovky pokřikem (5 minut)

3 víkendy - Čekatelky Fénix

(Horka) Mé tři víkendové dobrodružství (7.-9.2., 28.2.-2.3., a 21.3.-23.3.2025) na čekatelkách Fénix začalo zjištěním, kde se vlastně nachází místo konání, Hořovice. No, když jsem viděla, že jízda trvá pět hodin, jízdenka stojí víc jak celé čekatelky a navíc je to kdesi „u Prahy“ ňa málem šlak trefil. Dopředu možu říct, že ani jednou jsem nepřišla včas, ale vždy jsem se krásně ve vlaku prospala.

Konečně jsem dobloudila do hořovického gymnázia a zalomila to. Ráno už nás čekaly přednášky, některé více, některé méně zajímavé, ale určitě všechny velice naučné. Nejvíce zajímavé pro všechny zúčastněné byly přednášky na téma pedagogika psychologie. Se zapáleným hlasem a vtipnými příklady z praxe byly přednášky plné užitečných informací. Velice poutavé a zábavné byly ale i přednášky o hospodaření. Docela uspávající mi přišly přednášky o historii a organizaci, což mne strašně mrzelo. Přednášky nám vždy prokládal nějaký pohybový program. Jednou to byla procházka a podruhé rukoděly. Od desíti hodin jsme měli osobní volno.

Zkoušky jsme měli část skládali doma a část na místě. Hospodaření a historii jsme vyplnili testy v aplikaci Moodle organizaci, metodiku a psychologii s pedagogikou jsme skládali ústně. No nejvíc zabrat mi dala organizace, kterou jsme se šprtali s cerkama celou noc, ale nakonec jsem všechno zvládla. Pak už jenom předání diplomů a hurá na vlak.

Kurz není zážitkový, ale spíše nalejvár. Celkově hodnotím kurz pozitivně, i přes drobnou jazykovou bariéru jsem se toho spoustu naučila.

„Hrůza jak ti lidé dnes žijí! Není divu, že umírají tak mladí.
Narazíte-li na staršího člověka, pak jistě pochází z dřívější doby.“

5.- 6.4.2025 - Smrt si říká Engelchen

(Juráš – 4.CH) Od akce „SMRT SI ŘÍKÁ ENGELCHEN“ jsem měl už od začátku (vzhledem ke složení organizačního týmu) očekávání :-).

A očekávání se naplnila. Začali jsme dobovým filmem, který byl výborným pohledem do dané doby, z mého pohledu by stačilo vidět půlku filmu, protože byl docela divácky náročný.

Následovalo rozdělení do týmů, které bylo pěkně promyšlené. Jeden z nejvtipnějších momentů jsem zažil po zákazu vlastního jídla, kdy úplně všichni začali horlivě jíst vše, co měli.

Do startu jsme dojeli s jasným zadáním, a to dostat se k Ploštině a nebýt překvapení nacisty. Orientace s mapou nám šla skvěle a dařilo se nám výborně až do chvíle, kdy nás (trochu zákeřně v obci) přepadli nacisti a morálka týmu šla dolů ...

(Jirka – 4.Ch) Takže akce SMRT SI ŘÍKÁ ENGELCHEN se mi velice líbila. Kdybych měl vyzvednout jednu věc, která byla úplně nejlepší, bylo by to celkové pojetí akce, a nádherně zvolené téma. Všechno do sebe zapadalo ...

(Dazul) ...Shodou okolností i RS z ostatních oddílů našeho střediska naplánovali akci na podobný termín a s diskusí s Fantíkem, která jako RS zažila akci ENGELCHEN v roce 1993, tak nějak vyplynulo, že bychom se mohli pokusit každý po své linii (Kateřinice od 7:30, Vsetín od 18:00) udělat jakýsi „remake“ téhle akce a v průběhu ní se „neplánovaně“ potkat, aby se RS vzájemně setkali v trošku náročnějších podmínkách „doopravdy“.

V ŠESTCE je asi 14 lidí, kteří splňují věkovou podmínku pro činnost RS. Z nich se na některé z proběhlých RS Slezin či zimní VRRV (táboření v tee-pee) doposud účastnilo jen 6 z nich. Protože víme, že nutit kohokoliv na kteroukoliv akci, zvláště v roverském věku, je nesmysl, bereme s brašlem náš dosavadní „výdej energie“ jako „investici pro oddíl“, která se podle dosavadních zkušeností vrátí – doufáme, že spíš dříve než později : -) ...

*Celé povídání o této skvělé akci (sešly se texty od 19 účastníků - zabírají 28 stran),
které se žádný z RS ŠESTKY neúčastnil si můžete přečíst na www.OLDSKAUTI.cz*

11.-13.4.2025 - Závody světlušek a vlčat

(Hanny) Září 2024 – vše naplánováno, zajištěno, nakoupeny šátky, domluveny a vyrobeny turbánky, nakoupeny kloboučky, vyrobeny placky na kloboučky, domluven dietní režim pro alergiky, koupeny lístky na vlak a hodně vody z nebe nám trochu rozhodilo plány a Závod Vlčat a Světlušek byl odložen. Rozumné rozhodnutí organizátorů, většina z nás řešila škody z povodní a povodně samotné, na zábavu nebyly ani myšlenky...

Náhradní termín 11.4.2025 mi trochu kalila myšlenka, že je to zrovna termín přijímacích zkoušek a měla bych zvládnout podpořit své nejmladší dítě při tomto životním milníku.

Ale když je dobrá logistika, dobří lidé okolo a dobrá vůle, všechno se dá zvládnout :-).

Ještě 14 dnů před závody jsme si dali sraz v ratibořské klubovně, abychom si doladili poslední informace, dokončili tablo, které nás bude prezentovat, a hlavně se naladili na závodní vlnu v našem smíšeném týmu Smíšků. Opravdu to byla na první pohled nesourodá skupinka – dvě nejstarší holky už patří k Žabám a dva kluci ke Šnekům, Adélka bude přestupovat a nejmladší tři jsou u nás rok. Na druhý pohled to byl ale dobře pracující tým, který byl rozhodnutý v Praze ukázat, jaká šikovná děcka máme na Valašsku! Rozdali jsme si pro ještě větší motivaci krásné šátky s turbánkami, větší radost ale udělaly kloboučky. Musím přiznat, že to byl velice dobrý nápad, který jsem ve finále ocenila hlavně já, když jsem si je v Praze přepočítávala a hledala v davu podle pokrývek hlavy (jednoznačně identifikovatelní a dohledatelní...).

Den D byl hektický – nesbalená jsem ráno vyrazila jako doprovod k přijímačkám, v 9:00 jsem už byla doma a měla hodinu na balení cestovního zavazadla. Hlavně nic nezapomenout na závod – mapu, lékárníčku... Moje oblečení už bylo podružné. V 10:10 mě už vyzvedával tatínek od Lucky a fičíme na nádraží, kde už čekal zbytek týmu s rodičema, tým Vlčat z Hovězí (jako jediní z republiky jsme se kvalifikovali za náš kraj z jednoho střediska), Beefmen, Tom a Fantík, která jela se mnou jako moje pravá i levá ruka, podpora a vůbec parádní parták do nepohody.

Vlak vyrazil přesně, podle plánu jsme zvládli i přesun náhradní dopravou z VM do Hranic a odsud už přímý směr Praha. Osud tomu chtěl a náš vagón byl nahrazen vozem 1. třídy, takže jsme si užívali cestu v luxusním prostředí.

V Praze jsem se ubytovali ve škole, kde jsme měli přidělenou třídu společně s dalším týmem Poštolek z Břeclavi. Bylo to tak vymyšleno, že jeden z nás dělal průvodce jejich týmu během závodu, a naopak s našim týmem běžela vedoucí z Poštolek. Byly to moc prima holky...

Po rychlé aklimatizaci jsme vyrazili na Vyšehrad, kde nás čekala úvodní scéna. Do amfiteátru jsme vstupovali skrz kasematy, tedy jakousi pomyslnou chodbou času. Pak už vše bylo nastýlované do rudolfínské doby – kostýmy, kulisy, buchty od paní kuchařky na uvítanou... Prostě opravdu jsme byli o nějaký ten rok v minulosti.

Před námi se odehrála scéna, kde se děti dozvěděly, jak Rudolfův bratr a magistr Kelly intrikovali proti vladaři a že jedinou obranou je Golem, kterého musíme pomoci Rudolfovi druhý den najít. A samozřejmě napřed získat šém.

Naladění jsme šli spát a ráno po snídani se po etapách vyrazilo do Stromovky. Děti dostaly mapu se zaznačenými stanovišti a dalšími zajímavými body. Úkolem bylo navštívit postupně všechna stanoviště a u vyznačených bodů zjistit nějaké informace.

Úkoly byly standardní, skautské, ale zabalené do tématu rudolfínské doby. Velmi dobře propracované, zábavnou formou jsme museli zvládnout první pomoc, šifrování, základy skautingu, vaření, výrobu rámečků, ekologii, a hlavně orientaci v mapě.

Přálo nám i počasí, na duben parádně letní sluníčko – takže po závodu jsme sobě i dětem dopřáli luxusní zmrzlinu.

Šém jsme samozřejmě (dle vyluštěných GPS souřadnic) získali a čekalo nás podvečerní hledání Golema. Posadili nás na tramvaj, sdělili výstupní zastávku a my pak hledali organizátory v dobových kostýmech, kteří nás, stanoviště po stanovišti, posílali z místa na místo historickou částí Prahy. Naše skupinka měla to štěstí, že stihla skouknout i Orloj v akci.

Jak jinak – Golema jsme našli, oživil i Rudolf byl zachráněn.

Na vyhlášení jsme si museli počkat do nedělního dopoledne. Do nedaleké Tróje jsme vyrazili pěšky, naše batohy jely naštěstí dodávkou. Sluníčko před polednem slušně připékalo, atmosféra houstla... Konkurence byla veliká, ale i přesto jsme se umístili velice dobře. Kluci z Hovězí dokonce atakovali první místo, které jim jen o minifousek uteklo. Já si musela vyslechnout od našich dětí, že jsem Poštolčím (které jsem doprovázela na závodu), všechno poradila, protože vyhrály ve světluškovské kategorii :-). Samozřejmě neradila, jen se to těžko vysvětluje...

Před odjezdem jsme chtěli ještě dětem dopřát kousek Prahy, ale únava byla veliká. Takže jsme jim dopřáli nákupy ve Flying tigerovi. Trošku mi to připadalo, že nákupy v tomhle obchodě plném cetek byly jedním z největších zážitků. Hodinu a půl do odjezdu vlaku jsme vyplnili pobytem na přilehlém hřišti. Vlak jel na minutu přesně a světe div se, výluku v Hustopečích jsme zmákli v luxusním čase a na Vsetín dofrčeli opět první třídou přesně podle jízdního řádu.

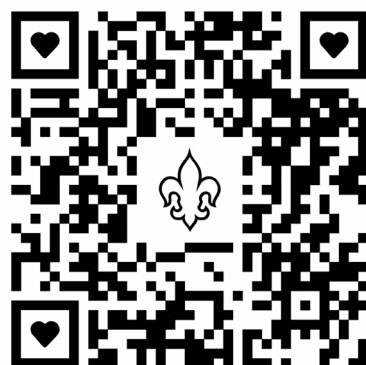
Rodiče už netrpělivě čekali, protože nikdo nevěděl výsledky. Děti mi to zakázaly sdělovat a já respektovala jejich přání. Slib je slib, nepustila jsem chlup nikomu.

Domů jsme dojeli plní zážitků, které nám nikdo nikdy z hlavy nevymaže. Bylo to krásné, i když pro většinu dost náročné – až tak, že druhý den většina rodičů děti omluvila ze školy. Mě z práce bohužel neomluvil nikdo :-).

Posílám velký dík všem, kteří takovouto akci dokázali perfektně naplánovat a zorganizovat. Klobouk dolů, bylo nás tam 28 týmů!

Moc děkuju i Fantíkovi, díky moc Leni za parádní společnost a pomoc, bylo nám spolu parádně, protože jsme byli všichni super parta a to je nejvíc.

PS: Dostali jsme se i do médií – teda já tam rozhodně jsem – schválně, kdo mě najde :-). Reportáž o závodě je až po třetí minutě vysílání.

(Ája) Jako první jsme se potkali na vlakovém nádraží a jeli pět hodin do Prahy. Celou dobu jsme prokecali a projedli. Ubytovali jsme se ve škole a začali se vybalovat. Po asi dvou hodinách jsme zažili krásné vystoupení Rudolfa II. V ten den v noci někdo (Bambus) hrozně chrápal a hrozně se převaloval. Mezitím jsme se seznámili s Poštolkami, které byly s námi ve třídě. Druhý den začaly závody. Závody trvaly asi 3:30 hodin a uběhly vlastně docela rychle. Dostali jsme šém. A večer jsme ho šli dát Golemovi. Třetí den bylo vyhlášení. Byli jsme 12 a Hovězí bylo 2. Poštolky byly dokonce 1. Potom jsme šli na autobus, dojeli jsme na vlak a jeli domů.

(Julča) Chvilku jsem byla u babičky, pak jsem jela s maminkou na nádraží a jeli jsme hodinu, 2,3, já nevím, stejně, kdo si to má pamatovat. Přijeli jsme do Prahy, jeli jsme metrem a pak jsme chvíli čekali a pak nás pustili do školy, největší nepřítel. Ubytovali jsme se a pak jsme se šli podívat na hrad a pak byla večerní hra (vystupovali tam lidi). A pak jsme šli do školy a šli jsme spát. 2 den jsme šli na snídani a čekali a čekali a začal závod, šli jsme k Planetáriu potom 10,12 stanovišť, nevím kolik tam toho bylo. Došli jsme do školy a na hru. Večer a hned ráno, šli jsme na zámek a bylo vyhlašování. Byli jsme sice 12, ale do té Prahy se dostat je taky velká výhra. Pak do školy a zpátky do Vsetína.

„Když někdo křičí, nemusí to ještě znamenat, že ho bijí.“

17.-21.4.2025 - Kaňon řeky Tara

(Dazul) Zapůjčenou obecní dodávkou jsme jeli do Černé Hory a zpět 2500 km, abychom spluli na dvou raftech za dva dny 63 km nejhlubšího (až 1,3 km) kaňonu v Evropě - divokou řeku Taru.

Honzova tepová frekvence se během prvních čtyřech minut plavby zvýšila z 55 na 152! Obtížnost řeky Tary v kaňonu je totiž i WW3+ (a stupeň WW 4 je "velmi těžká").

První den plavby jsme dosáhli nejvyšší rychlosti raftu 19,6 km/h a upluli 45,7 km. Plavba trvala celkem 6,5 hodiny, ale v pohybu (tedy čistá plavba) jsme byli jen 4,26 hodiny – to tedy znamená, že jsme pluli průměrnou rychlostí 10,72 km/hod.

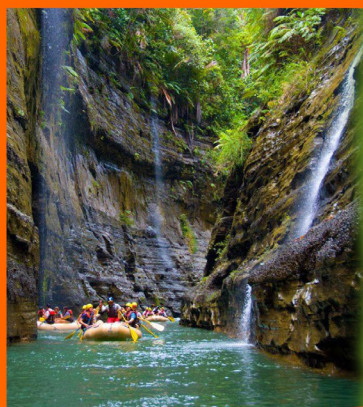
Druhý den jsme měli maximální okamžitou rychlost 20,3 km/h. Plavba byla dlouhá 13,7 km a i když trvala 2,2 hodiny, čistý čas plavby byl 1,12 hodiny – průměrná rychlost plavby 12,23 km/h.

Reportáž o této vyjimečné akci si přečti na www.OLDSKAUTI.cz

 oldskauti.cz

Načti si tento QR kód
a podívej se na
sestříhané video
(4:43) z akce KAŇON
TARY

Poprvé na raftu proplujeme nejhlubším kaňonem Evropy po řece Tara v Černé Hoře - odlehlé oblasti vysokohorského pohoří Durmitor. Kaňon Tary má délku 78 km a závratnou výšku kolmých stěn až 1300 m. Mluví se o ní jako o Coloradu starého kontinentu.

 oldskauti.cz **18.-21.4.2025**

Kaňon řeky TARA

Vybavení na vodu máme, plavba kaňonem je zpoplatněná, stravování si řeší každý sám, dopravu auty dohodneme podle účastníků. Info u Dazula - 737 249 211

25.4.2025 - 5. RS Slezina

(Dazul) Na začátku jsem pustil přítomným (Uhlí, Jirka, Horka, Bebi, Natka + Radek a já) devítiminutový dokument o činnosti vsetínského RS KRUHU před cca 30 lety - třeba leckoho inspiroval : -)
Oznámili jsme, že od září si budou RS Sleziny organizovat sami, kdo bude chtít, tak s naší pomocí - chceme s Raděchem fungovat už spíše jako "průvodci". 6. RS Slezina bude "umělecky" zaměřená - jako POLIBEK MŮZY. Koordinovat jí bude Bebi.

Klíčovým tématem dnešní Sleziny byl "time management" pro náctileté - sdílel jsem své osobní zkušenosti a snažil se vypíchnout klíčové principy: jak plánovat (já mám kalendář plný 2 roky dopředu), jak si stanovit priority a podle nich se rozhodovat při plánování, jak nezapomenout na měřitelné cíle jak se naučit říkat ne, jak nelhat sám sobě a proč rozlišovat pojmy "nemůžu" a "nechce se mi", proč měl Jaroslav Foglar nad postelí nápis "škoda každé minuty",

V rámci plánované "polévkomluvy" chtěl Raděch uvařit držkovku nebo čočku, ale nakonec záměr přehodnotil a připravil úžasné waffle. Při tom jsme se domluvili na setkání účastníků RS Expedice MALLORCA 2025 v květnu. Slezinu hodnotím jako povedenou a chutnou : -)

Pátek 25.dubna 2025 - 18:00 v DBCB

5. RS Slezina

Hudební nástroje s sebou! **Time management pro RS**, inspirace z minula, **polévkomluva** - kdo porozumí? Nezbytné změny v pořádání RS akcí, ...
Zve R+D

26.-27.4.2025 - Stavíme táborovou kuchyň + jídelnu + nářadák + zásobák

(Dazul) První ze série akcí na bourání staré a stábu nové táborové kuchyně se zúčastnili: Burák (taťka Verika), Honza (taťka Bebi), Libor (taťka Jirky), Mirka (mamka Lišáka), Pípa (taťka Uhlíka), Miris (taťka Natky), Radek (taťka Alice), Dazul (taťka od Myšáka), Georg, Myšák, Bebi, Lišák, Uhlík, Jirka, Liška, Pepa, Natka a Horka.

Společně vynosili a uskladnili podsady, zbourali starou konstrukci, vyměřovali půdorys nové konstrukce 20x5 m, vrtali 27 děr a betonovali díry pro patky, sadili 300 smrků, začali kolem nich dělat plot, loupali kůru ze smrkových kůlů převezených na tábořiště od klubovny ...

Stravování pro všechny zajišťovala skvěle Horka.

Další fotky a reportáž o této akci najdeš na www.OLDSKAUTI.cz

 oldskauti.cz

Načti si tento QR kód
a podívej se na video
(1:56) z akce KUCHYŇ

 oldskauti.cz

První ze série tří pracovních víkendů na oddílovém tábořišti

26.-27. dubna 2025
STAVBA KUCHYNĚ A JÍDELNY

Budeme ukládat podsady, bourat stávající konstrukci,
vrtat a betonovat patky nové konstrukce, sadit stromky
a stavět ochranný plot kolem nich, ...

Spát se bude ve stanech, nářadí se poveze z klubovny.

Návrat v neděli v podvečer k DBCB.

Kdo vyrazí pomoc, necht' dá vědět Dazulovi - 737 249 211

2.5.2025 - Oddílovka

(Irča) Když se rozdělovaly mezi vůdce oddílovky, nějak jsem asi opomněla na tu květnovou někoho „uhnát“. No nevádí, udělám ji sama. Co bychom tak mohli dělat, aby to dávalo trochu smysl? Radek furt řve, že chce, aby děcka dělaly něco, co upotřebí na táboře. Tak přemýšlím a najednou na mě vyskočí na FC video, jak si někde v buši museli udělat žebřík. No, to je nápad. Je to užitečné, zajímavé, to by se mohlo líbit. Tak doma trénuju, ať nevypadám jak blbec. Přidám k tomu další užitečný uzel – jak odnést PET flášku. Pak nachystám ještě jeden, jak uvázat utahovací lanko na vypnutí cely. Na ten však už nevybyde čas. Radek slíbil vzít kytaru, tak to snad nebude úplně propadák...

Žebřík se podařil všem družinám, dokonce na něj mohli i vylézt. Měla jsem radost z toho, jak všichni spolupracovali a každý si vyzkoušel navázat aspoň jednu šprušku. Nutno říct, že Uhlík ten uzel i uměl, jen jsme ho trochu zjednodušili.

Při uvazování PETky zase perlil Myšák, který to taky někde odkoukal. Ale pro ostatní to bylo nové, tak třeba se to bude na táboře, nebo na nějaké expedici hodit.

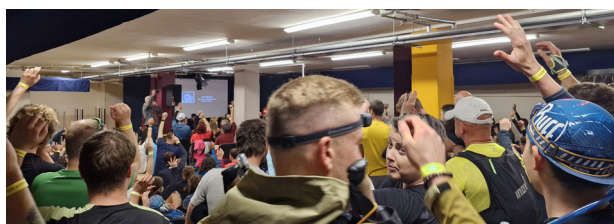
Pak jsme trochu popěli a padla nabídka na buldoky. Světe div se, tuto otřepanou oddílovou hru ještě někteří mladší neznali. Tak po vysvětlení pravidel začala bitva. Neobešla se bez emocí, silných slov a adrenalinu, jak má správný buldok být. A jak jsem psala výše, na třetí uzel nedošlo, protože nás buldoci a taky přemožení nepřemožitelného Pepy tak pohltilo, že už na nic jiného nezbyl čas.

„Kdo ve dvaceti není dost zdrav, ve třiceti dost chytrý, ve čtyřiceti dost bohat, ten si do sta let nepolepší.“

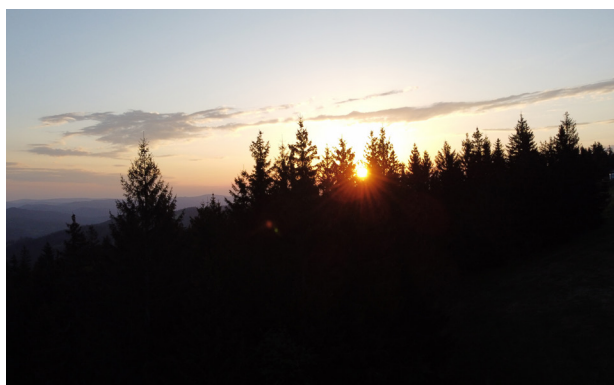
2.-3.5.2025 - Špacír

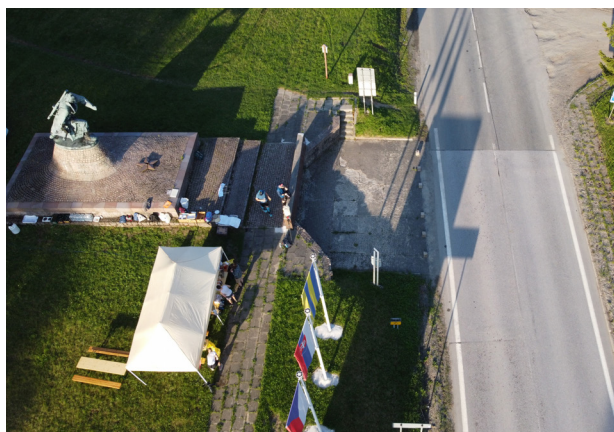
(Danka) ... Přijíždíme na Vsetín a šly jsme se s Olčou registrovat, z množství lidí všude kolem jsem malinko nesvá, pohledem pátrám po Parťákovi do nesnází..., zatím marně. Na registraci si mě odškrtli, vyfasovala jsem žlutý informační leták s popisem instrukcí co dělat pokud skonám na trase, okroužkovali si mně žlutým náramkem a vybavili mně náplastí na puchýře a propichovacím odznáčkem na puchýře. Tak a je to v loji, už neuteču ... Olinka potkává známe a rozcházíme se. Marně pátrám očima po Tomášovi, rozhlížím se kolem sebe a říkám si „co tě to napadlo, tolik lidí ve formě a ty jsi s jazykem u země ušla max. 47 km ...“, v tom vidím známou tvář, Dazul.

To setkání a prohození páru slov mně hodilo do klidu, loučíme se a já jdu aktivně poohlédnout po parťákovi ..., po chvíli ho nacházím. Ve 23:10 započalo vtipné zahájení Špacíru s křestem knihy „sbírka básní“. Zůstali jsme stát u dveří, protože i přes otevřená okna bylo v místnosti plné množstvím lidí téměř nedýchateľno. Celou dobu kolem nás kroužily láhve s pravů valašských ohnivů vodů, v jednu chvíli kolovaly asi 4 láhve různé kvality. Před půlnocí jsme se přesunuli před stře-disko. Ležáci vytvářeli různě velké skupiny a fotili se hromadně před skolem. Stojím tam uprostřed toho mumraje úplně zoufale a dochází mi jaký sú Magor.

00:00 toš idem, buď dojdem, nebo zhynem...

Společně vyrážíme, za doprovodu policistů se bezpečně přesunujeme na dřevěný most u polikliky, kde probíhá hromadný křest básnické sbírky, opouštíme organizátory a celý dav se valí jak velká voda k Ohradě, mijíme poslední domy a dál pak stoupáme po žluté značce směr kopce ...

Počáteční stoupání má první oběti, už u Kusalina mijíme první Lezúně řešící puchýře ... Celou dobu se mi strašně blbě dýchá (díky zvýšenému množství pylu ve vzduchu, alergie mi dává fakt zabrat), funím jak ježek a místy se až dusím, leje ze mě jak z koně, ale se zatlými zuby se snažím udržet aspoň nějaké tempo (dýchalo se mi blbě asi až na Tanečnici, vypadala jsem celou dobu, že brzy skonám, Tomáš na mně trpělivě čekal). Pod Cábem jsme viděli mizet dav dál po cestě, dívám se za mizejícími světýlky, zastavuji, vždyť žlutá vede přece nahoru?? Nechápavě se podívám na Toma, vyslovím své myšlenky nahlas. Jen souhlasně přikývne. Odpojujeme se tedy od davu a odbočujeme vpravo do kopce po značce, což zmátlo Lezúně za námi, po kontrole map nás ale vesele následovali. Hurá – Cáb, jsme nahoře – teď už bude trasa na pohodu až pod Vysoký, potichu jako myšky (dle instrukcí ze startu) mijíme Cáb a míříme dál po červené.

Cesta ubíhala vesele i když tma mně dost ubíjela, neustále nás předbíhaly nějaké rychlonožky, některé si s velkou oblibou posléze na různých rozcestích hrály na zbloudilé bludičky a my je v poklidu docházeli, když se vracely zpět na trasu, protože ve spěchu si zašly. Někteří Lezúni si ale brzy všimli naší znalosti krajiny a snížili tempo na naše, nenápadně nás sledujíc. S příchodem prvních ranních rozbřesků se náš dav protrhal a zůstala s námi jen Domča od Pardubic a hrobník Dušan bez čelovky (naprosto nevybaven, v botách od řamana za 100,-, zato jeho batoh obsahoval velkou zásobu alkoholu).

4:30 v poklidném tempu za světlem

Po malé snídani na Tanečnici (naše první zastavení) se začíná pomalu rozednívat ve čtyřech jdeme obstojným tempem na Soláň, nálada je veselá a kousek za vrcholem Soláň se k nám připojuje ještě veselý Lezůň Mirek ze Vsetína, společně se fotíme a dávám si prvního panáka (osudová chyba). Chvilku dobré, ale pak díky alkoholu došla krize v pülce mezi Kotlovou a Vysokým, Tomáš mně opouští a já zůstávám za skupinou. V duchu si nadávám, že mi byl panáka čert dlužen, dobré zjištění, alkohol fakt ne, posléze jsem všechny občerstvovačky jen mijela a tím pošetřila dost čas. ..

Celou reportáž najdeš na www.OLDSKAUTI.cz

Mi Fitness | Chůze

103.19 km

8280766547
3. 5. 2025 0:00

21:02:16

Doba

3648 kcal

Aktivní kcal

12'13"

Prům. tempo

122 tepů/min.

Prům. tepů/min.

118957

Kroky

8.-11.5.2025 - Brdý

(Nik – 10 let) Brdý jsou u Prahy. První den jsme spali na tábořišti Bílá sova, já jsem spal v hamace. Hráli jsme vlajkovanou: musíš ukradnout vlajku a musíš se vrátit do svého kruhu.

Dazul) V roce 2022 nás Pad pozval na velmi povedený vandř kolem Oslavy, a od té doby takto vyrážíme už po čtvrté. Letos tedy Brdý a naším průvodcem po místních trampských kempech a zajímavostech je Paf, který přijíždí z Ústí nad Labem.

Máme se sejít na parkovišti ve Lhotce, pod Plešivcem – mimo našeho auta (Nik, Kája, Myšák a já), by tam měl dorazit Owain s Peckou (+ Katy, Hana, Roza, Fabian, Lulu) a samozřejmě Pad (s Frantou a Kubou), který asi někde přibere Pafa.

Vyjíždíme od nás z pasek v 7:30, abychom měli čas se stavět do Mekáče (tradice našich dětí při delších cestách) a taky na kus řeči k Bobovi, který bydlí na dohled od Plešivce.

S Bobem jsme se seznámili v roce 1992 na kursu FONS na Beníškách – mimo jiné nás spojovalo i to, že jsme tehdy každý vedl 4. chlapecký oddíl – já na Vsetíně, on v Říčanech. Od té doby se naše cesty různě prolínaly – od angažovanosti v Nadaci FONS, kterou jsme ze Vsetína „provozovali“, po naši účast v instruktorských týmech kursů FONS. Ten příběh je mnohem košatější a přenádherně pestrý, ale o tom snad někdy jindy...

... Kráčíme po modré turistické značce, která nás vede kolem Smaragdového jezírka. To samozřejmě nemohu minout, aniž bych si k němu nezašel. Pod tímto romantickým názvem bych si sice představoval trochu jinou barvu cca 30 metrové vodní plochy mezi lesy, ale zase musím uznat, že hladina dobře ladí s jehličím :-)

Smaragdové jezírko je prý pozůstatkem bývalého

lomu a své jméno evidentně získalo od nazelenalé barvy vody. Podle jakési legendy se na jeho dně ukrývá hadí žena se smaragdovými očima, která po vynoření nařiká. Zkoumám hladinu, ale nic nenasvědčuje, že by se měla právě vynořit, a tak pokračuji za ostatními. Necelý kilometr od Smaragdového jezírka je trampský camp, zřejmě nesoucí jméno Bílá sova. Paf ale upozorňuje, že vyřezanou (?) bílou sovou, která tu bývala, někdo spálil: -(Vzhledem k tomu, že žlutá značka prochází nedaleko, je tak trochu i zázrak, že tohle místo ještě existuje.

Paf má s sebou knihu Jana Čáky (*1929 +2018) STŘEDNÍ BRDY: KRAJINA NEZNÁMÁ. Tak jako má Šumava svého Ondřeje Fibicha, Jizerské hory svého Mirosława Nevrlého – Náčelníka, mají Brdy svého Jana Čáku.

Jakmile se seznámíme s kempem, usalašíme, něco zobneme, vyrážíme v 18:30 za Pafem, který nás vede cestou necestou (hlavně tou necestou) na asi kilometr vzdálený vrchol Plešivce, kde se nacházelo pravěké hradiště.

Hradiště zde prý existovalo během mladší a pozdní doby bronzové. Údajně patřilo k důležitým centrům zpracování bronzů. Četné nálezy bronzových depotů a dalších artefaktů vedou vědce k domněnce, že se na Plešivci nacházelo významné posvátné místo.

Paf nám na něm líčí, kterak z tohoto místa za komančů pozoroval, jak pod ním letělo několik vojenských letadel MIG. Plešivec sice nebyl přímo součástí bývalého vojenského újezdu, ale přesto se v jeho okolí nacházely vojenské objekty a cvičiště, takže to pravda být může: -)

Stejně tak Pafova historka, jak nevědomky čůral ze ztracené nevybuchlé letecké bomby, jejíž existenci nechtěl nikdo věřit, ale po cca 15 letech ji pyrotechnici objevili a odstřelili.

Kája se drží Rózy, která je podobně stará jako ona a

všude kmitají spolu. Jsem rád, že tu má parťáčku. Obě patří k nejpohyblivějším členům naší výpravy, kmitají kolem jako elektronické myšky.

Snažím se neustále monitorovat jejich pohyb po kraji skal, ale občas se mi ztrácejí. Věřím v jejich pud sebezáchovy i v to, že Owain i Pec-ka je taky po očku hlídají.

K místům, jimiž nás Paf vede nebo hodlá vést, se váže množství pověstí a bájí. Ta klíčová je o Fabiánovi, legendárním duchu pohoří Brdy. Podle pověsti byl prý rytířem, kterého jeho nešťastná opuštěná milenka zaklela v lesního ducha, který se musí toulat okolím svého hradu.

Celý článek najdeš na www.OLDSKAUTI.cz

 oldskauti.cz

Načti si tento QR kód a podívej se na sestříhané video (5:21) ze čtyřdenního vandrování po BRDECH.

17.-18.5.2025 - Stavíme kuchyň

(Dazul) ... Občas mírně prší, ale práce nepřerušujeme. Než začne pořádný slejvák, snažíme se udělat co nejvíc, máme to sem na tábořiště 1,5 hodiny cesty autem.

Když mi k aku pile dochází nabitá baterie, řeže zbývající stojny Pípa oddílovou motorovkou.

Přijíždí se podívat Dušan, Burák jej tituluje „kulak“, protože má od nás pronajatou louku na sečení. Přišel jen na kus řeči, ale chlapi jej ihned zneužívají, zda nemá nějaké matky a podložky, které při dotahování trámů k patkám pochyběly. Dušan je dobrá duše a ochotně chybějící matky a podložky přiváží. Je odměněn chutným lečem ze včerejška (zbylo k dnešnímu obědu). Shodujeme se, že Dušana nám soslalo samo nebe. Nadávám si, že jsem doma zapomněl láhev slivovice, kterou mám pro něj nachystanou : -(

Ten déšť přichází, přestože podle meteo modelů by mělo začít pršet až v cca 14:00. Dneska už člověk nemůže věřit ničemu : -)

Přenášíme hotové stojny opřené o lešení na místa, kde by je měli Radek s Burákem postavit a zafixovat, protože potřebujeme lešení přesunout.

Já a Mik pracujeme ve starých oddílových bundách – já mám tu oldskautskou a Mik šestkařskou. Je milé, že tenhle prvek tehdejšího oddílového „stejnokroje“ z roku 2007 i po těch letech pořád slouží : -)

Když je všech 27 „stojen“ rozložených kolem dřevěného rámu podlahy, přemísťujeme lešení k už postaveným devíti „stojnám“, abychom rozměřili, uřezali kůl kterým stojny na jejich horním okraji svážeme.

 oldskauti.cz

Načti si tento **QR kód**
a podívej se na video
(5:27) z akce **KUCHYŇ**

Na pomoc si s Pípou voláme Jirku a Lišáka, aby nám pomohli kůl přidršet na osazení stojen – já pak obkresluji zámky, abychom věděli, kde máme udělat zádlab a mohli čepy do zádlabu vsunout.

Nedaří se nám to napoprvé. A tak podélně ložený kůl opět sundáváme, zádlaby přímo na lešení pomocí dlát a kladiv rozšiřujeme. Je to piplačka.

Navíc je potřeba některé stojny ve spoji na trámu odšroubovat, aby se trošinku pootočily a zádlaby na osazení dobře sedlo. Pak teprve je možno stojny opět napevno přivrtat.

I když jsou zádlaby rozšířeny, stejně do nich čep obtížně leze. Musíme si pomoci perlíkem a deskou, přes kterou příčný „trám“ natloukáme.

Pět minut před polednem máme první „trám“ na tři stojny nasazený! To už ale leje poctivě a má přestat až v deset večer. Domlouváme se, že toho už moc neuděláme a práce dnes ukončíme.

Horka už má uvařený oběd – můžeme si vybrat: halušky nebo lečo, které zbylo ze včerejška. Halušky mám radši, a tak si nakládám opravdu poctivou porci.

Po obědě přestává na chvíli pršet, a tak rozebíráme lešení, ukládáme nářadí do aut, přenášíme kůly za chillroom, a celkově tábořiště uklízíme.

Horka nachází v potoce Budišovka, za bývalou kuchyní, malou červenou vodováhu. Je nám jasné, že ji tam, vhodil včera náš malý Kuba, když se tu v podvečer potuloval při návštěvě Irči. Okamžitě mne napadá, že když tak naložil s váhou, mohl stejně tak provést něco podobného s Nikovým mobilem, který si odložil u chillroom. A tak prohledávám potok proti i po proudu. Ještě že Budišovka má jen 18,6 km :-) Ve vodě nic a ani na pravém břehu žádný mobil nevidím.

Prý se Kuba potuloval i kolem slavnostního ohniště a potní chýše, takže vyrážím na hledání i tam. Danká prohledává okolí tábořiště nezávisle na mně. Nic : -(Nikolas bude bez mobilu. Nový mu hned tak určitě nekoupíme!

Naposledy balíme na tábořišti plachtu, pod kterou Horka vařila a ukládalo se nářadí, aby nebylo na dešti. To už ale pomalu odjíždějí první auta. Kdo může, má přijet pomoc vykládat nářadí do kolně v DBCB a uklízet desky, které jsme před kůlnou včera při nakládání nechali. ...

Celou reportáž najdeš na www.OLDSKAUTI.cz

24.5.2025 - Raftování na Bystřičce

(Dazul) ... Dvojkačky jsou už naprosto vzorně a v přestihu na místě, kde blokují na parkovišti místo pro naši dodávku. Ještě není 8:00, ale vytahujeme rafty, a než se slezeme všichni, začínáme foukat. Máme 5 ručních pump a Pípa dotáhl aku kompresor. Mimo to Dvojkačkám (baby – nám chlapom by se to nestalo) půjčili vodáci ze Slovenska svůj výkonnější aku kompresor. Takže 3 rafty máme nafoukané relativně brzy...

... Svolávám osazenstvo k tradiční úvodní instruktáži – Pípa předvádí jak se správně drží pádlo, jak se pádluje, činnost na raftu při základních povelích – zaber, přitáhni, kontra a vrbičky. A jako vždy ukazuje, jak se sedí na válci, jak se mají chodidla zasunout do nožních chytů aby se za jízdy nevypadlo, co dělat, když se někomu podaří vypadnou z raftu, ...

Společný meeting zakončujeme rozdělením davu do tří skupin podle raftů. Každý z nás zadávků si vybírá první i druhé složení posádky svého raftu tak, aby byl schopen vést bezpečně plavidlo od startu do cíle...

... Vyplouváme v první vlně – koryto Bystřice ještě není na dnešním maximu. Můj raft má po položení na vodu měkké dno, takže mimo to, že se trošku hůře ovládá, cítím pod každým splavem všechny šutry, které občas hoblujeme ...

Celou reportáž najdeš na www.OLDSKAUTI.cz

25.5.2025 - Dětský den v Březinách

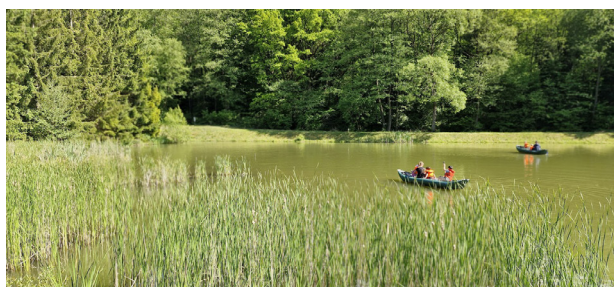
(Dazul) Měsíc květen se mi zdá nejnašlapanější z celého roku – mimo čtyřech narozenin našich nejblížeších je spousta oddílových akcí i akcí, na kterých pomáháme. Letošní květen jsme několikrát o víkendu stíhali i 3 akce souběžně – třeba právě tento víkend: Raftování na Bystřičce, Afterparty Tara a Dětský den v Březinách. A píšu-li „stíhali“, znamená to „organizovali“. Já řešil Bystřičku, v Afterparty jsme se angažovali s Irčou oba, a Dětský den měla pod palcem Irča.

Díky Irčině působení v obecním zastupitelstvu a především v „kulturní komisi“ netřídíme zbytečně síly. Zatímco dřív jsme jako skauti samostatně pořádali PARAWESTERNIÁDU v našem DBCB (a pak se v dědině nezřídka konaly ještě další Dětské dny), posledních pár let se koná DĚTSKÝ DEN V BŘEZINÁCH, který je společným dílem Obce Kateřinice (kulturní komise), skautů + hasičů a sportovní střelby.

Tato akce je ze strany obce dotovaná z výtěžku obecního plesu – takže kopeček zmrzliny byl za 25 Kč a ne za 35 Kč, zaplatilo se divadlo pro děti, malování na obličej, trampolína, ... takže si můžeme dovolit mít nezaplatněný vstup i všechny aktivity.

Z letošních 14 stanovišť (či aktivit) zajišťovala 5 přímo ŠESTKA: paintball, loď, hmatovka, tvoření, focení). Další 3 (hasiči, střelba, lezecká stěna) obstaraly ostatní spolky a 6 posledních stanovišť (trampolíny, dravci, divadlo, malování na obličej, animace, letadlo) se „nakoupilo“ (bavíme se celkově o desítkách tisíc peněz za ně).

V jednu odpoledne, kdy akce oficiálně začíná, je už vše v Březinách připraveno, ale děti tu je pramálo. Vždycky to tak bývá, ale s Irčou, šéfovou téhle akce, bych nyní neměnil : -)

Irča to tu s ostatními chystala už dopoledne, já s malým Kubou, Níkem a Kájou přicházíme až na začátek akce. Mojí úlohou dnes je hlídat Kubu, což je co do náročnosti podobné jako tuto akci organizovat : -)

Jako první se vydává Kuba k lezecké stěně. Tu zajišťuje Renata, sama lezkyně a profesí fyzioterapeutka. Jejich děti hlídá Michal a tak si na Kubovi může vyzkoušet, jak to bude fungovat s ostatními dětmi. Mini stěnu na zadní straně kolně profesionálně vyčistila a popsala.

Využíváme toho, že tu ještě není moc lidí a Kuba jde na trampolín. Těšil se na to tak, že mne tahal za ruku už v devět ráno a opakoval: „Hop, hop,...“. Ale i teď stojí u každé z trampolín minimálně jedno děcko, čekající až se místo uvolní.

Pak Kubu navnadí Kája se Zlatkou na malování na obličej. Holky si nechávají namalovat pandu, Kuba volí zeleného hada. Chce jej natolik, že k vůli němu vydrží sedět minimálně 5-10 minut, což je na něj velmi slušný výkon.

To už začínají chodit rodiče s dětma, je jich víc a víc. Později Irča tipuje, že se tu protáhlo kolem 250 děcek a rodičů. Těší mne, že přichází i Zdendáš s Honzou a Emou. Rád bych si s ním popovídal, ale stačí 10 vteřin mé nepozornosti a Kuba už je fuč, a tak rychle kmitám jej někde najít.

Je zalezený v kabině hasičského auta, kterým Kateřinští dobrovolní hasiči vozí děcka na malou projížďku. Teď tu ale auto stojí a Kuba využívá toho, že dveře k řidičovi zůstaly otevřené.

Poté, co nedobrovolně opouští kabinu nákladáku, vydává se neomylně k molu vodní nádrže, kde jsou nafouknuté tři baraky a u nich Pepa, s Uhlíkem a Liškou, kteří vozí děti mezi rákosím.

Kubu si ale odvezu raději sám : -) Spolu nám to na lodi i paddleboardu jde dobře a nemusím nikoho zasvěcovat jak našeho raracha zvládat.

U zdejšího stanoviště je skoro stejně lidí jako u trampolín, ale je tu větší klid. Pepa a spol to tu zvládají skvěle, hezky jim to tady odsýpá a nikdo se zatím nepřevrhl. Když nabízím, že jedno převrhnutí zařídím, jsem zdvořile odmítnut.

A tak vyklízím pole a pokračuji s Kubou po okružní cestě stanovišti dnešního Dětského dne v Březinách. Ještě jsme toho neprošli ani polovinu! ...

Celou reportáž najdeš na www.OLDSKAUTI.cz

PLÁNOVANÉ AKCE

7.-8. června 2025 – STAVBA KUCHYNĚ NA TÁBOŘIŠTI - Miris a Radek

21.-22. června 2025 – PŘEDTÁBOROVKA – dostavba - vede Dazul

27. června 2025 – UKONČOVACÍ OHEŇ – vede Irča

28. června–3.července 2025 – PUŤÁK – vede Dazul

4.-5.července 2025 – EXPEDIČKA – vede Dazul

6.-20. července 2025 – TÁBOR – vede Irča

14.-17. srpna 2025 – RS miniexpedice do Polska – vede Dazul a Radek

5. září 2025 – 16:00 – 18:00 – zahajovací ODDÍLOVKA – vede Irča

Na vzniku **ŠESTÁKU číslo 166** se podíleli: Irča, Horka, Nik, Danko, Juráš + Jirka (4.Ch), Pepa, Róza, Pavlík, Áďa, Ája, Julča, Hanny, Radek a Dazul
Toto číslo ŠESTÁKA je určeno pro :

Další číslo (167) oddílového časopisu **vyjde v září 2025**. Své texty a fotky, které chceš publikovat v ŠESTÁKU, posílej kdykoliv (nemusíš čekat na to až budeš vyzván(a)) na adresu **drabek@lachim.cz**